

lạ không phải là đối thủ của Văn Bình, một tay chọc trời khuấy nước lưng lầy.

Nàng nín thở, ngời húp xuống bốn tấm ướt át. Người lạ còn cách nàng nửa thước. Y chưa thấy nang vì còn tấm màn hồ thủy. Y đặt tay vào giây thép, sửa soạn kéo ra. Quỳnh Ngọc vận sức vào mười ngón tay, móng dài, sắc. Nàng có thể đâm y mù mắt, và nếu chẳng may y chạm vào người nàng...

Bỗng người lạ lăm bằm

— Hay là...

Tiếng đàn bà kêu nheo nhéo ở cầu thang vọng lên. Giật mình, y rảo ra phòng ngoài. Văn Bình vẫn ngủ. Người lạ nhún vai mở cửa.

Hú vía.

Cửa vừa khóa, Văn Bình tung mền ngồi dậy.

Quỳnh Ngọc mỉm cười với chàng :

— Em phải về phòng đây.

Văn Bình thò đầu ra ngoài. Một cô gái mặc đồng phục xanh, xô cửa phòng 17, phòng của Quỳnh Ngọc, và mất hút. Quỳnh Ngọc nhanh nhẹn dậm lên thảm cỏ. Giờ ăn sáng đã tới. Đồng hồ chỉ đúng mười giờ kém năm.

Văn Bình ấn nút, mở tủ lạnh gắn trong tường. Chàng vợ lấy huyết-ky tu một hơi ồng ộc như uống nước lạnh.

Tiếng gõ cửa vang lên. Chàng cất tiếng :

— Ai đó, cứ vào.

Một giọng đàn bà dịu dàng đáp lại :

— Em Lệ Mai đây.

Lệ Mai bung một cái khay Nhứt bằng ni-lông, đựng thức ăn sang trọng làm chàng chóa mắt. Đủ hết, không thiếu thứ gì. Nàng đặt xuống bàn,

ngoan ngoan chờ lệnh. Chàng mãi ngắm chai sên banh đặc biệt dầm trong xô nước đá vụn, và đĩa xăng-nych caviar nên quên bằng người đẹp.

Nàng ỏn ẻn :

— Xin mời đồng chí.

Sau bộ áo xanh, nàng kêu gọi lạ lùng. Dường như để chàng mê mết thêm, nàng đã dùng sáp môi có mùi rượu do Mỹ chế tạo. Gò má được thoa phấn hồng nhiều hơn hồi sáng, nét chi xanh trên lòng má cũng đậm hơn, dĩ hơn.

Văn Bình bước lại. Lệ Mai cúi xuống khui rượu, cô áo trê ra, và không hiểu vô tình hay cố ý, nàng không gài nút ngực, nàng lại quên mặc đồ lót, làm chàng thấy hết. Tuy nhiên, vẫn chưa thỏa mãn, chàng banh cò áo thêm rộng, đẩy nàng ngồi xuống giường, và cho một tay vào trong nắm lấy trái lê căng nhựa và mát rượi. Nàng ngồi yên, không kháng cự, hai mắt nhắm nghiền.

Chàng hôn vào cổ nàng, giọng êm ái :

— Em có bộ ngực đẹp quá.

Nàng vẫn nín thình. Bất ngờ chàng hó to :

— Nghiêm.

Lệ Mai vụt tung ra, đứng dậy, thẳng tắp. Chợt biết bị lừa, nàng then chiu người, nhìn chàng trần trần, giống như cô gái nhà lành lần đầu cởi trần trước một đám sinh viên Mỹ thuật Hồ «nghiêm» là một trong các mảnh khố thường dùng trong thể chiến thứ hai để khám phá quân nhân của địch cải trang làm thường dân.

Chàng cười nghịch ngợm :

— Ô, em là quân nhân mà anh không biết.

Lệ Mai chỉ biển sắc thoáng qua rồi trấn tĩnh được ngay. Nàng nói :

— Anh dào dề ghê. Ở đây, phụ nữ được quan sự hóa nên em có thói quen đứng dậy khi ai hô nghiêm.

Quyết vào hang hùm bắt cộp, chàng không e dè nữa. Chàng rot sấm banh vào ly pha lê, bung tạn miệng Lệ Mai :

— Em uống chung cho vui.

Nàng lắc đầu :

— Sấm banh dành riêng cho khách, bọn em không được uống.

Chàng cười nửa miệng :

— Đừng sợ, anh không lên bỏ thuốc mê vào đâu.

Mặt nàng lại tái xanh. Sự kiện này chứng tỏ nàng không phải là gián điệp chuyên nghiệp. Như cái máy nàng mặc cho chàng xô xuống giường, và cởi áo. Văn Bình biết nàng quá sợ, chứ không đóng kịch môn trớn như trước nữa. Tấm thân đều đặn và chắc nịch của nàng phơi bày lồ lộ dưới ánh sáng vàng chói bên ngoài lọt vào. Nàng không đẹp lắm, song cũng đủ sức làm vừa ý những người đàn ông khó tính.

Chàng liền tưởng tới Quỳnh Ngọc. Nàng tốt nghiệp lớp mỹ nhân kế của ban Biệt vụ, trong đời chắc phải có lần nàng thân nhiên cho người đàn ông lạ cởi bỏ quần áo. Chắc Lệ Mai đã học khóa ân ái của sở tình báo Hà nội, nàng đã biết cách thoát ý khéo gọi, làm thế nào chỉ vuốt ve vài ba cái mà đàn ông phát động dục tính, làm thế nào

dánh lừa đàn ông trong khi ân ái, làm thế nào không bị có mang.

Trước chàng, có lẽ nhân viên của ông Hoàng đã sa vào cạm bẫy Lệ Mai. Và nàng đang diễn lại tấn trò yêu đương chết người ấy. Văn Bình đặt tay vào lưng quần nàng, đột nhiên nàng nhồm dậy, giọng van vãn :

— Anh chưa ăn sáng.

Văn Bình lắc đầu :

— Anh no rồi.

— Song anh còn mệt.

— Em không chịu thì thôi, đừng viện cớ nữa.

Nàng thở dài, ai oán :

— Vâng, em xin chịu anh. Nhưng xin anh cho em 5 phút.

— Làm gì ?

— Em về phòng sửa soạn lại cho đẹp.

Chàng không đáp, nhìn nàng mặc áo, xô đôi chân thon nhỏ vào giép cao su Thái lan màu vàng. Nàng hôn vào trán chàng, thỏ thẻ :

— Anh chờ em đúng 5 phút.

Chàng rộ lên cười, cái cười mai mỉa và kinh dị. Cô gái giựt nảy mình trước tiếng cười lạ thường.

Văn Bình nắm lấy vai cô gái, xoay nửa vòng. Nàng kêu ái, tỏ vẻ đau đớn. Chàng tát vào má nàng một cái đau điếng. Nàng loạng choạng, suýt ngã vào chai rượu sấm banh.

Chàng quát lên :

— Đồ nói dối.

Ôm má, nàng sụt sùi :

— Tại sao đồng chí đánh em ?

— Cô là con nói dối.

— Thưa anh thật đấy, em về phòng để thay đổi đồ lót cho sạch sẽ.

Văn Bình tát thêm cái nữa — lần này, nhẹ hơn, cốt cho nàng sợ — dầu giọng :

— Hừ, cô không lừa nổi Tăng Minh này đâu. Giả vờ thay đồ lót để báo cho mấy đứa khác đặt máy chụp hình hả ? Trong khi cô nằm tênh hênh, giở trò ân ái với tôi thì bên ngoài người ta thu hình vào phim nhựa. Cô là đại úy mật vụ, đừng chối nữa.

Mặt Lê Mai tái mét, không còn giọt máu. Chẳng nói tiếp giọng day nghiêm :

— Cô bỏ thuốc mê vào cà phê rồi lên vào phòng tôi lục soát hành lý. Tại sao cô làm thế ? Không tin tôi phải không ? Tôi sẽ mang chuyện này nói với báo chí Vọng các.

Nàng nức nở :

— Em xin lỗi anh. Dầu sao anh cũng là đồng chí trong... Đảng. Em chỉ tuân lệnh của thượng cấp.

— Ai cho gắn loa thu thanh trong phòng này ?

— Ở đây phòng nào cũng có loa. Sở Công an gắn sẵn từ trước.

— Có ai ngồi nghe bằng nhựa trong lúc này không ?

— Không. Mỗi tối, em sẽ gỡ ra, mang về sở.

— Mấy giờ em về ?

— Thưa, tối nay chừng 10 giờ.

— Cuộn băng ghi trong phòng này, em phải hủy đi.

— Thưa...

— Tôi cho cô biết, nếu cô không nghe lời tôi sẽ báo cáo với bộ Nội vụ là cô lên vào phòng tôi lục soát. Nếu tôi không làm, việc lục soát phải được giữ kín và bộ Nội vụ sẽ thanh minh là không ra lệnh. Cô sẽ bị hy sinh. Mật việc. Trục xuất. Thà người ta hy sinh cả nhân Lê Mai còn hơn làm mất lòng hàng vạn Việt kiều ở Thái.

— Vâng, em xin nghe lệnh anh.

— Được. Bây giờ, cô hãy nghe tôi. Tôi không cưỡng ép cô, nếu cô bằng lòng, cứ đến với tôi, và xin nhớ, không được dặn người núp ở ngoài chụp hình lên.

— Em không dám nữa đâu.

— Tại sao hành lý của phái đoàn lại bị lục soát ?

— Thưa, đó là thủ tục thông thường ở đây. Hành lý của các quan khách đều bị khám xét, không chừa một ai.

— Vũ Kinh là cấp trên của em phải không ?

— Không. Kinh là thiếu tá công an. Làm là nhân viên của Cục Tình báo. Các chiêu đãi viên đều thuộc quyền em.

— Còn đồng chí gác cửa dưới nhà ?

— À, đó là Sáu Ngọt, phụ trách an ninh của trạm.

— Trạm gì ?

— Nhà này gọi là Trạm 4. Trạm chiêu đãi số 4. Thấy mắt nàng rơm rớm, chàng động lòng ồm hờn. Nàng rút đầu vào vai chàng :

— Một lần nữa, xin anh tha cho em. Thật ra, mới gặp anh, em đã có thiện cảm đặc biệt. Thú thật, từ ngày ở Mạc tư khoa về, em chưa gặp người đàn ông nào đẹp trai bằng anh. Đêm nay,

em sẽ đến với anh. Anh cứ khóa cửa, em có chìa khóa riêng.

— Mỗi phòng có mấy chìa khóa ?

— Chỉ có hai mà thôi. một cái do khách giữ, cái thứ hai trong văn phòng em.

— Em là chỉ huy, tại sao lại phụ trách riêng anh ?

— Thật ra, em không phải chiêu đãi. Nhiệm vụ của em là điều khiển chị em chiêu đãi trong trạm. Không hiểu sao gặp anh, em thấy là lạ thế nào ấy... Cho nên, em đã xung phong xách va li cho anh. Anh còn nhớ chứ ?

— Nhớ.

Lệ Mai định ra cửa, song vội quay lại :

— À, còn cái này nữa. Để em tắt máy ghi âm giùm anh.

Nàng nhắc cây đèn dèm lên, bấm vào cái nút nhỏ xiú dưới đế. Nàng nói tiếp :

— Nút này ăn thông với máy. Bằng nhựa sẽ ngưng chạy. Căn nhà này được kiến trúc theo họa đồ riêng của KGB Sô viết. Trong buồng tắm cũng có loa ghi âm. Cách đây nửa năm, hai kỹ giả Pháp ngụ ở đây, tưởng vào buồng tắm, vịn nước chảy ào ào, là tha hồ trò chuyện, ngờ đâu loại máy ghi âm này được chế tạo riêng, có thể phân biệt được tiếng người nói và tiếng nước chảy.

— Nghĩa là các cuộc nói chuyện mật của họ đều bị thu bằng hết ?

— Vâng. Kết quả là ngày hôm sau họ bị mời ra phi trường.

Văn Bình giật mình đánh thót. Chàng hôn nàng lần nữa rồi hỏi :

— Máy ghi âm đặt ở đâu ?

— Trong văn phòng em, ở tầng lầu trên.

— Anh lên được không ?

Nàng cau mày nghĩ ngợi. Một phút sau, nàng đáp :

— Kể ra người lạ không được lên. Em còn bận tới thăm các phòng khác. Đây, chìa khóa phòng em. Anh nhớ nhé, lầu ba, phòng ở đầu. Bên trái, ngoài cửa dán một miếng giấy đỏ, trên đề một chữ O bằng mực xanh. Các nữ chiêu đãi còn tít tít dưới bếp, không có ai trên đó đâu. Cái máy ghi âm kê ở góc, những cuộn băng đều mang số, từ 1 đến 30, phòng anh 25, tức là cuộn băng 25 Anh tháo ra, xóa hết đi. Bây giờ là 10g15. Đứng 10g25 anh phải xuống. Vì 10g30, thiếu tá Vũ Kinh tới.

Nàng mở cửa phòng, cùng đi với Văn Bình đến cầu thang. Nàng chờ chàng lên khuất mới quay lại.

Chàng mừng như bắt được cửa. Nếu không gặp may, chàng và Quỳnh Ngọc đã bại lộ thâm thương. Chàng dè dặt với nước chảy không át được máy ghi âm tối tân của KGB.

Lầu ba được trần thiết một cách giản dị và lạnh lùng. Chàng tìm ra phòng O được ngay.

Căn phòng rất rộng được chia ra làm hai phần. Phần đầu ở ngoài vào là văn phòng, phía sau là buồng ngủ. Văn phòng chật ních bàn ghế và máy móc. Tủ đựng máy ghi âm đứng sừng sững ở góc. Chàng quan sát một lúc : trên tấm thép hình vuông, 30 cuộn băng ghi âm được đặt ngay ngắn, toàn thể đang quay, trừ số 25, số phòng chàng. Cuộn băng nhỏ như sợi tóc màu.

lung hung, có thể ghi âm một ngày một đêm mới hết.

Chàng nhấc cuộn băng ra, lắp vào máy lên cạnh. Cái máy ghi âm đồ sộ này do Nga sô chế tạo, song chàng đã biết cách xử dụng nên không vấp vấp

Tiếng người nói phát ra. Đó là cuộc trò chuyện giữa chàng và Lệ Mai khi chàng mới vào phòng, hồi rạng đông. Chàng vặn cuộn băng quay thật nhanh, cho ngừng, rồi quay từ từ. Chàng nghe tiếng nước chảy nhỏ nhỏ, trước khi nghe tiếng người, tiếng nói của chính chàng. Chàng vội vặn thật nhỏ, chỉ mình chàng nghe được.

Băng nhựa thu lại không sót chi tiết nào. Chàng vội quay lộn lại, rồi bấm nút cho xóa hết. Xóa xong, chàng nghe lần nữa, cuộn băng chỉ còn phát ra âm thanh rè rè mà thôi.

Chàng trả cuộn băng vào số 25. Đồng hồ tay đã chỉ 10g24. Chàng lục ngăn kéo bàn làm việc của Lệ Mai, nhưng không tìm thấy tài liệu nào quan trọng.

Tác lược, chàng ra ngoài, thản nhiên xuống lầu. Chàng gặp Quỳnh Ngọc ở đầu hành lang, sánh đôi với Phạm Bài. Y nói với chàng :

— Đồng chí đi đâu, tìm không thấy. Bây giờ chúng ta qua phòng họp.

Phòng họp là hai căn phòng khít vách, tường ngăn đôi được phá bỏ. Thiếu tá Vũ Kinh đợi phải đoàn quanh một cái bàn bán nguyệt đánh vệt ni bóng loáng.

Vũ Kinh nhìn đảo một vòng rồi nói, giọng trịnh trọng :

— Từ giờ đến chiều, các đồng chí sẽ nghỉ lại

đây cho khỏe. 5 giờ chiều, sẽ có cuộc tiếp xúc tại bộ Ngoại giao với đồng chí bộ trưởng. Đêm nay, ca vũ nhạc tại rạp Hồng hà. Sáng mai, tôi tham các kiểu bào hồi cư hiện tham gia xây dựng thủ đô. Chiều mai, tiếp tân. Tối mai, chớp bóng thành tích của nước nhà tại rạp Hòa bình.

Về ăn ở có đồng chí nào thắc mắc không ? Chúng tôi sẽ hết sức phục vụ, xin các đồng chí đừng ngại.

Vũ Kinh đứng dậy.

Mắt lơnh tí hí của y chiếu vào mặt Văn Bình. Dàng diệu thản nhiên, chàng nhìn lại. Chàng biết giờ đựng độ sắp tới.

Bỗng y bước lại phía chàng. Chàng thọc tay vào túi, miệng phì phèo thuốc lá. Y nói, giọng khô khan :

— Tôi có chuyện cần nói với đồng chí.

Văn Bình hỏi :

— Tôi xin nghe.

Y lắc đầu :

— Về phòng tiện hơn.

Quỳnh Ngọc biến sắc khi thấy chàng ra ngoài với Vũ Kinh. Dọc đường, hai người đều lăm li. Văn Bình hít một hơi dài, cho không khí tràn đầy lồng ngực. Chàng cảm thấy sức lực toàn vẹn, đủ chống trả những đòn mãnh liệt của địch.

Y nhường cho chàng vào phòng trước. Y khoan thai quay lưng về phía chàng đóng cửa. Chàng ngắm cái gáy sâu trũng của đối phương. Một phát atemi bất thần có thể giết y trong chớp mắt, không gây tiếng động.

Túi quần bên trái của y hơi cộm cộm, dĩ nhiên y có súng và đạn được lên nòng sẵn. Chàng không lo ngại vì tay không chàng dư sức đoạt súng của đối phương. Nếu Vũ Kính có cử chỉ khả nghi, chàng sẽ hạ thủ, rồi đưa Quỳnh Ngọc đi trốn.

Thái độ rên rang, Vũ Kính mở tủ lạnh lấy rượu. Y rót huyết ky ra hai cốc, mời chàng uống. Chàng nhìn kỹ, không thấy y bỏ thuốc độc, bèn cầm lên.

Vũ Kính cho tay vào túi.

Trông mắt tóa lửa, Văn Bình khựng người. Bàn tay của đối thủ vừa rút ra, chàng nghiêng mình sang bên, sửa soạn phản công.

Bỗng tiếng đập cửa nổi ên. Giọng nói oang oang của Sáu Ngọt, gã li lợm đã vào lục soát trong phòng Văn Bình :

— Thiếu tá Vũ Kính. Có điện thoại gấp của Sở.

Vũ Kính rút ra bàn tay không. Có lẽ vì quá tự đắc, y không để ý tới sự thủ thế của Văn Bình.

Y nhìn thẳng vào mắt chàng, nói rõ từng tiếng :

— Chào anh. Lát nữa, tôi lại.

Hừ hờn, chàng nhếch mép chào y. Cửa mở, chàng thoáng thấy Quỳnh Ngọc đi vụt qua. Nàng đã bố trí sẵn để tiếp cứu chàng.

Trở vào phòng, nhìn khay điềm tâm còn nguyên, chàng đối cùn cào. Chàng uống hết một góc chai huyết ky và nhai ngấu nghến đĩa xăng nych dày ấp.

Đề luôn quần áo, chàng trèo lên giường.

Chàng cần ngủ một giấc để lấy sức đối phó với thần chết.

Sau nhà pha Hỏa Lò, đường Hàng Bông Thọ Ruộm, đứng sừng sững một biệt thự lâu ba tầng, quét vôi trắng xóa.

Đứng ngoài trông vào, người ta không thấy gì hết. Tường cao gần ba thước, bên trên còn có một hàng rào kẽm gai truyền điện 220 vôn suốt ngày đêm. Cổng ra vào bằng sắt, bịt kín bằng những tấm tôn dày sơn trắng. Mọi cánh cửa trên lầu đều đóng chặt. Thoạt nhìn, ai cũng tưởng chủ nhân đi vắng.

Thật ra, đó là một trong những cơ sở hoạt động mạnh nhất ở Hà nội, trong văn phòng gần máy điều hòa khí hậu tối tân từ Nga số chỗ tới lúc nào cũng có người.

Đó là tổng hành doanh Việt nam của Smerch, cơ quan ám sát kinh khủng của điệp báo Xô viết.

Lúc Văn Bình trèo lên giường ở Trám chiều dài số 4 đường Hàng Mành, đại tá Kamốp, trưởng đoàn Smerch vừa từ Mạc tư khoa đến mấy ngày trước, vẫn đèn văn phòng lên, trầm ngâm ngồi trước đồng hồ sơ cao ngất.

Kamốp trạc 45, người cao và gầy, mặt choắt lại, hàm răng bàm đầy chất nicotin vàng ệch, bàn tay sần sùi của kẻ quen dùng khí giới giết người. Mỗi khi Kamốp ngược mắt, người ta phải rùng mình vì luồng nhơn tuyền lạnh như nước đá, sắc như dao cạo.

Kamốp cúi gằm xuống một tập hồ sơ dày cộm,

mang ngoài bia nhiều giồng chữ Nga bí mật và chữ «Borin». Trán y rần rai, tỏ ra y suy nghĩ nhiều lắm. Kamốp bận suy nghĩ đến nỗi cái tàu thuốc lá đã tắt ngúm, và tàn thuốc bắn tung tóe vào bộ quần phục vàng mà y không biết.

Vâng lệnh chỉ huy trưởng Smerch, tướng G. đại tá Kamốp đáp phi cơ riêng từ Mạc tư khoa tới Hà nội, cùng thiếu tá Anátát Borin và một phái đoàn chuyên viên Smerch. Ngay sau khi tới Hà nội, Borin đã được mở óc, kết quả mỹ mãn.

Borin được nghỉ dưỡng sức một tuần lễ, sau đó đã khai với các chuyên viên những điều mắt thấy, tai nghe, trong thời gian bị thẩm vấn và giam giữ trên đất Mỹ. Tất cả những lời khai của Borin, nội dung của cuộn băng nhựa giấu trong óc y, và bản đúc kết của các chuyên viên đã hợp thành đồng hồ sơ vĩ đại trên bản giấy của đại tá Kamốp.

Tiếng chim hót lanh lảnh trong phòng.

Kamốp cầm lấy điện thoại.

Y ghét tiếng reng reng diếc tai của chuông điện thoại thông thường nên đã thay vào bằng tiếng chim hót. Tiếng hót êm tai được một hãng đồng hồ Đông Đức cử người vào rừng rậm Phi châu thu thanh các giống chim muông và chọn khúc hay nhất, chế thành chuông điện thoại cho Kamốp. Đi tới đâu, Kamốp mang cuộn băng ghi tiếng chim hót đi theo.

Y nói nhỏ nhẹ, như sợ bên ngoài nghe được :

— Mời đồng chí ấy lên.

Năm phút sau, cửa phòng mở ra. Cánh cửa bằng thép mở ra êm ái như là cửa gỗ. Kamốp

dừng dậy, chia tay ra :

— Chào đại tướng.

Người được Kamốp gọi là đại tướng trạc năm mươi, lùn mập, mặt tròn xoe, mặc thường phục theo kiểu Trung cộng, áo bốn túi, gài kín cổ màu vàng, miệng phi phèo thuốc lá Mỹ. Đó là Võ nguyên Giáp, đại tướng tổng tư lệnh kiêm tổng trưởng Quốc phòng.

Bạn thường phục Giáp không khác cái hồi làm giáo sư Sư Địa ở Hà nội hơn hai chục năm trước là mấy, vẫn nét mặt li lợm, phẳng lì, chỉ khác là thân hình béo lẳn, chứng tỏ một cuộc sống sung túc. Bụng Giáp vượt ra đằng trước, không còn nhỏ như ngày ở chèn khu năm 1945.

Giáp ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc lá mới :

— Lâu lắm mới gặp lại đại tá. Sợ đại tá chờ, tôi phải đến ngay. Tôi phải đi xe riêng, và mặc thường phục, như đại tá dặn.

Kamốp gật gù :

— Cảm ơn đại tướng. Tôi mời đại tướng tới đây để bàn về vụ Borin. Các chuyên viên Smerch đã nghiên cứu xong những cuộn băng ghi âm đặt giấu trong óc Borin. Đến phút này, tôi có thể đoán chắc một điều quan trọng, đó là sự phạm tội của Phan Mỹ.

Giáp giựt mình như chạm giây điện :

— Có bằng chứng cụ thể nào không ?

Giọng Kamốp đều đều :

— Nếu có bằng chứng cụ thể thì tôi đã bắt Phan Mỹ, không cần phải triệu đại tướng tới đây. Kế hoạch của tôi là cho người bám sát Phan Mỹ từng bước, kể từ hôm nay.

— Có thể là dịch dùng mưu ly gián không?

Kamốp nghiêm sắc mặt :

— Đại tướng không hiểu được kỹ thuật điệp báo bằng tôi. Smerch bố trí đưa Bôrin sang Mỹ, dịch chẳng biết gì hết. Smerch có những chuyên viên nổi tiếng khắp thế giới, chúng tôi không thể và không bao giờ làm được.

Giáp dẫu dụ :

— Tôi chỉ hỏi đồng chí thế thôi, chứ trong thâm tâm không hề dám coi nhẹ Smerch.

Kamốp cười ha hả :

— Đại tướng coi nhẹ sao được, vì Smerch là thầy học của đại tướng, là cha đẻ của đại tướng. Nếu không có Smerch, đại tướng vẫn chỉ là đảng viên thường, khó trèo lên tới Trung ương, chứ đừng nói là tổng tư lệnh kiêm bộ trưởng Quốc phòng nữa.

Giáp nuốt nước bọt, ngồi im như phỗng đá. Kamốp nói tiếp, dáng điệu kẻ cả :

— Tôi đã biết vì sao đại tướng lo ngại. Vì Phan Mỹ là tay chân thân tín của đại sứ Trung quốc. Song đại tướng thừa rõ chúng tôi không chịu lép vế ai hết, và quyết ở lại đây. Tôi càng có thêm lý do để ngờ vực Phan Mỹ vì các tài liệu bị mất cắp đều liên quan tới hoạt động ngoại giao của Liên bang Xô viết nhằm thương thuyết với Hoa kỳ. Tòa đại sứ Trung quốc và phe Phan Mỹ đang tìm cách hất cẳng chúng tôi ra khỏi Bắc Việt. Tôi với đại tướng đến đây để hỏi dứt khoát : đại tướng đứng về phe nào ?

Giáp đưa một tay lên trời :

— Cờ nhiên, là đứng về phe các đồng chí.

Kamốp đóng tập hồ sơ trước mặt :

— Nếu thế thì cuộc nói chuyện có thể kết thúc được rồi. Cảm ơn đại tướng. Tôi chỉ cho người theo dõi, nhưng chưa bắt. Khi nào nắm được đầu mối cụ thể, tôi sẽ báo tin cho đại tướng.

Kamốp nhìn Võ nguyên Giáp bước ra ngoài thang máy, không chia tay ra bắt.

Đoạn nhắc điện thoại, quay số tòa đại sứ Xô viết.

Về đến phòng, Văn Bình mệt nhoài, song không dám đi ngủ. Sự việc xảy ra từ tối đến giờ đã làm mắt chàng mở rộng, không sao nhắm lại được nữa.

Đã nửa đêm.

Nửa đêm đối với các thị trấn quốc tế là giờ thần tiên, xe cộ nối đuôi nhau trên những đại lộ sáng trưng như ban ngày, những người đẹp bắt đầu xuất hiện trên sân nhảy, trong phòng riêng khách sạn. Nhưng nửa đêm ở Hà Nội lại im lặng và vắng vẻ khác thường. Văn Bình tưởng như đàn chúng đã rút hết về quê, đường xá quanh hiu, đèn phố lập lóa, tiếng người rao phở cũng không có nữa.

Hồi chiều, một cái xe ca lớn chở phái đoàn Việt kiều tới bộ Ngoại giao. Cuộc tiếp tân không có gì đặc sắc. Chàng hồi hả trở về lầu quán. Phái đoàn được nghỉ xả hơi một lát trước giờ đi dự ca vũ kịch nên chàng lợi dụng ra ngoài đường.

Theo lệnh ông Hoàng, chàng sẽ tiếp xúc với!

một nhân viên của Z.62 tại bờ Hồ Hoàn Kiếm. Chẳng không quen Z.62, chàng cũng không biết nhân viên của Z.62 là ai.

Bách bộ khôi Hàng Mạnh, đến khi vào phố Hàng Bông, chàng giết mình đánh thót.

Chàng nhớ rõ mồn một lời tuyên bố của Phạm Bái và thiếu tá Vũ Kinh. Trong thời gian ở Hà Nội, nhân viên phái đoàn phải sinh hoạt tập thể, nghĩa là ăn chung, đi chung. Tại sao Sáu Ngọt, phụ trách an ninh của Tram, không ngăn lại khi chàng xuống cầu Thăng Long? Phải rồi. Họ đã giăng bẫy bắt chàng. Họ chờ chàng tiếp xúc với tổ chức của ông Hoàng rồi mới ập tới.

Đi được một quãng, chàng dừng lại dưới một cây lớn. Chưa đến giờ gặp. Đèn quanh hồ lù mù, khiến chàng kiểm soát phía sau được dễ dàng. Quả chàng đoán đúng, một gã đàn ông nhỏ thó hút thuốc lá phi phèo đang lẻo đẻo theo chàng.

Chàng queo ra đường Hàng Khay, y cũng ruột theo. Chàng nhảy lên tàu điện, chỉ một phút sau chàng thấy y co chân vọt vào toa. Chàng gọi xe kéo lên chợ Đồng Xuân. Tới phố Hàng Chiếu, chàng bước xuống, lững thững quay xuống Hàng Đường. Qua cửa kiếng, chàng nhận rõ khuôn mặt của kẻ đi theo.

Y trạc 25, ăn mặc tầm thường, răng khấp khènh, mũi cao chua, cổ nhắng tay chân khằng khiu.

Chàng có thể cho y ăn bụi, hoặc tặng y một bài học nhu đạo, song sợ lộ chuyện. Sau một phút suy nghĩ, chàng lảng lảng về Hàng Mạnh. Sáu Ngọt ngồi đọc sách dưới nhà, không thèm ngẩng lên, và không thèm hỏi chàng một tiếng.

15 phút sau, phái đoàn lên xe ca đi xem ca vũ nhạc.

Trong hơn ba tiếng đồng hồ, bó gối trong rạp hát đông nghẹt, Văn Bình nhìn lên sân khấu, song không thấy gì hết. Chàng bận nghĩ tới kế hoạch phải thực hiện đêm nay để thoát khỏi nanh vuốt Mật vụ. Cuộc tiếp xúc có thể hoãn lại 24 giờ, đêm mai chàng sẽ gặp lại nhân viên của Z.62. Đêm nay, chàng phải rời lữ điếm. Chàng băn khoăn không biết nên mang Quỳnh Ngọc đi theo hay không.

Tiếng vỗ tay làm chàng giật tai. Chàng cảm thấy nóng bức, muốn cởi bỏ quần áo, nhảy xuống sông dầm một lúc cho khỏe. Sự nóng bức này một phần do rạp hát đông người mà ra, nhưng phần nào cũng vì luồng nhồn tuyền của Vũ Kinh thỉnh thoảng lại hất vào mặt chàng. Chàng không tránh tia mắt thách thức của y, đôi khi chàng nhìn trả lại, điệu bộ bướng bỉnh.

Đã nửa đêm.

Theo thói quen những ngày hoạt động trong lòng địch, chàng không thay quần áo ngủ. Chàng hút thuốc lá và uống rượu liên miên. Các phòng dọc hành lang đã tắt đèn từ lâu. Chàng cũng tắt đèn, ngồi thu hình trong bóng tối, tin tưởng một việc bất tương phải xảy ra trong đêm nay.

Một giờ sáng.

Chàng nghe tiếng chân người sau cánh cửa. Điều Salem cuối cùng đã tắt ngúm.

Nhếch nụ cười bí mật, chàng chui vào chần.

Cửa mở ra nhè nhẹ.

Kẻ lạ mặt bước vào, trên tay lăm lăm một lưỡi dao sáng loáng.

